

Arrest

nr. 95 037 van 14 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 19 januari 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 7 juni 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de redengeving luidt:

“Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van art. 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur op naam van [Z. D.] (waarvan kopie in gesloten omslag in bijlage) blijkt het volgende: "Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of haar fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of

vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Tsjetjenië. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Derhalve kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of kan uit het voorgelegde medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese Richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voeren verzoekers aan:

"Schending van art. 9 TER Vreemdelingenwet 15 december 1980 Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending rechten van verdediging.

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Schending art. 3 EVRM."

Het middel luidt als volgt:

"In de bestreden beslissing wordt ten onrechte niet geantwoord op nochtans zeer pertinente argumentatie van doorslaggevend belang die werd opgenomen in het verzoekschrift tot medische regularisatie.

Dat er geen antwoord werd verschaft op de argumentatie dat de overheid bij het oordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en deze dient te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999).

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 25.05.2012.

Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins enig standpunt heeft ingenomen dienaangaande, doch zich beperkt heeft tot het stellen dat er wel degelijk sprake is van een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor het leven of de fysieke integriteit, doch deze geen bedreiging vormt voor het leven of de fysieke of psychische integriteit van betrokkene gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Tsjetjenië.

Dat door de adviserend geneesheer geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer na het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien het niet volstaat te stellen dat er behandeling is. doch tevens de kwaliteit van de behandeling dient nagegaan te worden, waaromtrent er geen enkele discussie kan bestaan dat deze totaal ondermaat is zowel in Tsjetjenië als bij uitbreiding in geheel de Russische Federatie, wat ook erkend wordt in de bestreden beslissing.

Dat er abrupt een einde dreigt te komen aan de lopende behandeling en geen enkel concreet behandelingsvoorstel wordt voorgelegd, hetgeen ook niet kan aangezien er geen concreet behandelingsvoorstel kan uitgewerkt worden na de terugkeer in Tsjetjenië,

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig afdoend onderzoek van de gevolgen van een terugkeer op de pathologie van het kind van verzoekers, te stellen dat er geen schending van art. 3 EVRM aan de orde zou zijn.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van het kind van verzoekers een neutraal gegeven zou zijn voor de ziekte-toestand van verzoekster, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoekster aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van het kind van verzoekers, hoewel in het verzoekschrift werd gearchtueerd, en uit de voorgelegde stukken blijkt dat er sprake is van zeer ernstige problemen waarvoor geen kwaliteitsvolle behandeling voorhanden is in Tsjetjenië en zekerlijk al niet toegankelijk is voor verzoekers, is er manifeste schending van art. 9 TER VW en tevens de rechten van verdediging aan de orde aangezien deze argumentatie zonder meer niet in overweging werd genomen.”

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd na een zorgvuldige analyse door de arts-adviseur van de aanvraag en de bijlagen ingediend door verzoekers.

De arts-adviseur oordeelde dat het kind van verzoekers aan epilepsie lijdt en levenslang aangepaste zorgen zal nodig hebben. Volgens de arts-adviseur is de aandoening een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor het leven of fysieke integriteit indien ze niet adequaat behandeld wordt, maar geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Tsjetjenië.

De arts-adviseur onderzocht de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst. Uit de MedCOI-databank blijkt dat er behandelings- en opvolgingsmogelijkheden bestaan in Tsjetjenië.

De nodige medicatie tegen epilepsie is eveneens beschikbaar, zoals het blijkt uit de website <http://www.mindzdravsoc.ru/medicines>.

In zoverre verzoekers kritiek uiten op het advies van de ambtenaar-geneesheer, verwijst de verwerende partij naar volgende rechtspraak:

"Het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met de conclusies van verweerder toont nog niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze tot zijn conclusie zou zijn gekomen. Voor zover het de bedoeling zou zijn van verzoekers om de Raad te vragen om de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer over te doen, dient de Raad op te merken dat het hem niet toekomt in het raam van een annulatieprocedure om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer" (arrest RW, nr. 73.032 d.d. 11 januari 2012).

Wat betreft de toegankelijkheid van de medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. (RW 81.574 van 23 mei 2012).

Het EHRM oordeelde dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Het EHRM heeft in zijn rechtspraak voorts meermaals bevestigd dat het feit dat de medicatie aanwezig is, ook al is dat tegen een aanzienlijke kost, voldoende is. (zie onder meer arrest nr. 26.565/05 van 27 mei 2008 van het EHRM, de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk).

Artikel 9ter Vreemdelingenwet werd gerespecteerd.

De bestreden beslissing is gesteund op een correcte feitenvinding en is zowel formeel als materieel gemotiveerd.

Het middel is ongegrond.”

2.1.3. De Raad wijst er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Het onderdeel dat de schending van de rechten van verdediging aanvoert is onontvankelijk.

Waar verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aanvoeren, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers een verschillende medische attesten over hun kind hebben overgemaakt aan de verwerende partij die worden besproken in het medisch verslag van de arts-adviseur van de verwerende partij. Dit verslag is aan de bestreden beslissing toegevoegd en de bestreden beslissing steunt op dit verslag. De arts aangesteld door de verwerende partij bespreekt al de bij de aanvraag toegevoegde stukken, wat verzoekers niet betwisten. Evenmin is betwist dat het kind van verzoekers lijdt aan een ziekte die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt. Deze arts meent dat voor de medische problematiek van dit kind behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Tsjetsjenië en dat er geen bezwaar bestaat tegen de terugkeer van verzoekers naar Tsjetsjenië.

Uit het middel blijkt dat verzoekers de verwerende partij verwijten de kwaliteit van de behandeling in Tsjetsjenië niet te hebben nagegaan. Volgens verzoekers volstaat het niet vast te stellen dat er een behandeling mogelijk is. Zij stellen dat er geen discussie kan bestaan dat een behandeling in Tsjetsjenië en in Rusland ondermaats is en dat van de verwerende partij mag verwacht worden dat er een concreet behandelingsvoorstel wordt voorgelegd na terugkeer in Tsjetsjenië.

Dergelijke redenering kan niet gevolgd worden. Uit het medisch verslag toegevoegd aan de bestreden beslissing blijkt dat in casu de arts van de verwerende partij op uitvoerige wijze is ingegaan op alle door de verzoekers verstrekte informatie: de arts onderzoekt de medische stukken en onderzoeken, hij gaat de door verzoekers opgegeven bronnen betreffende behandelingen in Tsjetsjenië na en maakt melding van recentere bronnen betreffende de medicatie, de zorgverstrekking, de toegankelijkheid van de medische zorgverstrekkingen en de aanwezigheid van ziekenhuizen. Hij doet dit op basis van gespecificeerde en zeer concrete informatie. Verzoekers vergenoegen zich er mee te stellen dat de behandeling in het land van herkomst ondermaats is zonder zelfs enige poging te ondernemen dit in concreto uit te werken. Dergelijk algemeen betoog vermag de vaststellingen van de arts van de verwerende partij niet te weerleggen. Evenmin tonen verzoekers aan dat uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet zou volgen dat een concreter behandelingsvoorstel moet uitgewerkt worden dan in casu door de verwerende partij is gedaan. Voorts moet de verwerende partij niet verder onderzoeken wat een abrupt einde van de lopende behandeling met zich zou meebrengen nu verzoekers voldoende tijd hebben (gehad) zich voor te bereiden en contact op te nemen met medische zorgverstrekkers ter plaatse. De arts heeft gemeld dat mantelzorg nodig is, maar verzoekers vergezellen hun kind.

Tot slot wordt er nog op gewezen dat er geen schending van de door verzoekers aangehaalde bepalingen voorhanden is, ook niet van artikel 3 van het EVRM, wanneer de betrokkene in het land van herkomst de noodzakelijke medische zorgen kan krijgen, ook al zijn die zorgen niet van hetzelfde niveau als in het land waar de betrokkene op dat ogenblik verblijft en dat, al zou de gezondheidszorg in Tsjetsjenië niet optimaal zijn, dit niet inhoudt dat de noodzakelijke zorgen er niet zouden kunnen worden verkregen (RvS 14 februari 2008, nr. 179.633).

Het gegeven dat de omstandigheden voor verzoekers in het land van herkomst minder gunstig zijn dan in België houdt op zich geen schending van artikel 3 EVRM in nu medische behandeling in het land van herkomst voorhanden is (EHRM 2001, Bensaid./United Kingdom, nr. 44599/98 ECHR 2001-I § 36-40). Voor het overige kan verwezen worden naar hetgeen werd uiteengezet en waaruit blijkt dat de grieven ongegrond zijn. Een schending van artikel 3 EVRM is niet aannemelijk gemaakt.

Met hun betoog maken verzoekers niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Evenmin tonen verzoekers aan dat de bestreden beslissing niet met de nodige zorg is genomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoekers voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad verzoekers erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door

het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekers geenszins aantonen dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

In de mate dat verzoekers menen dat overige beginselen van behoorlijk bestuur zijn geschonden laten zij na te verduidelijken dewelke en is dit onderdeel onontvankelijk.

2.2.1. In een tweede middel voeren verzoekers aan:

“Schending art. 9 ter Vreemdelingenwet 15 december 1980. Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig en zekerlijk niet afdoende.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing uiteen te zetten dat door de adviserend geneesheer werd vastgesteld dat de actuele aandoening een reëel risico inhoudt voor het leven of de psychische integriteit, doch waarbij er geen advies werd verleend over de gevolgen van een terugkeer op deze pathologie en er enkel werd gesteld dat behandeling “beschikbaar en toegankelijk”⁵¹ is.

Er werd enkel gesteld dat de actuele medische aandoening geen medisch bezwaar uitmaakt tegen terugkeer naar het land van herkomst aangezien daar behandeling mogelijk is, doch geenszins standpunt ingenomen inzake de evolutie van deze pathologie na (tijdelijke) stopzetting van de lopende behandeling noch na terugkeer.

Het is nochtans van essentieel belang te weten welke de gevolgen zullen zijn op de pathologie na stopzetting en/of na een terugkeer, aangezien het ook op het ogenblik is nadat de stopzetting van de behandeling/de terugkeer heeft plaatsgevonden, dat de schending al dan niet van art. 3 EVRM dient te worden beoordeeld.

Er is dan ook geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekers zou kunnen afwijzen. “

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de arts- adviseur geoordeeld heeft dat de aandoening van het kind van verzoekers levenslang zal duren en hij levenslang mantelzorg en aangepaste zorgen zal nodig hebben.

De bestreden beslissing is correct gemotiveerd op basis van het advies van de arts-adviseur.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cfr. R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.).

De motivering voorzien in de beslissing vindt steun in het administratieve dossier en een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond."

2.2.3. In essentie herhalen verzoekers hun grieven uiteengezet in het eerste middel zodat het volstaat te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel. Er dient te worden herhaald dat geen noodzaak bestaat de gevolgen van de stopzetting van de lopende behandeling in België te onderzoeken en dienaangaande te motiveren eens vastgesteld is dat er behandeling en toegankelijkheid bestaat in het land van herkomst, vaststellingen in casu grondig onderzocht door de arts van de verwerende partij en niet in concreto weerlegd door verzoekers. De grieven zijn dan ook ongegrond en verzoekers tonen geen schending van de door hen aangehaalde bepalingen aan.

In de mate dat verzoekers menen dat de formele motiveringsplicht is geschonden, merkt de Raad op dat tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dan ook dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937).

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voeren verzoekers aan:

"Schending art. 3 EVRM

Machtsoverschrijding.

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Uit de voorgelegde attesten en ook het verslag van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat het kind van verzoekers lijdt aan een aandoening die reeel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt.

Door verwerende partij wordt in gene mate aannemelijk gemaakt dat het kind van verzoekers effectief de nodige behandeling zal ontvangen, hoewel dit gezien de voorliggende problematiek primordiaal is om diens leven en fysieke integriteit niet in het gedrang te brengen.

In tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing wordt gesteld is een adequate behandeling voor personen van Tjetjeense origine, zoals verzoekers, geenszins gegarandeerd, noch voor wat betreft de financiële toegankelijkheid noch voor wat betreft geografische toegankelijkheid.

Verzoekers hebben dienaangaande verschillende rapporten naar vorgebracht die zomaar aan de kant worden geschoven, hoewel er anderzijds wei wordt erkend dat de gezondheidszorg in Rusland niet optimaal is, niet kwaliteitsvol en bovendien er problemen zijn inzake personeel en infrastructuur.

De arts attaché maakt in zijn verslag de opmerking dat de patiënten de nodige medicatie zelf dienen te betalen, aangezien de overheid die niet ten laste neemt.

De gratis verzorging waarvan verwerende partij gewag maakt in de bestreden beslissing strookt geenszins met de werkelijkheid, waarbij dient vastgesteld dat verzoekers afkomstig zijn van Tsjetjenië en er geenszins in concreto is aangeduid op welke manier het kind van verzoekers na terugkeer onmiddellijke verzorging kan bekomen.

Een verwijzing naar de algemene toestand volstaat geenszins doch er dient in concreto uiteengezet te worden waar verzoekers met hun "spastisch" kind terecht kunnen temeer algemeen geweten is dat personen uit de Kaukasus geenszins dezelfde rechten kunnen afdwingen als etnische russen.

Er is bovendien sprake van een verregaande corruptie en ook het niveau van de gezondheidszorg is ondermaats.

Dit heeft tot gevolg dat personen die niet kunnen betalen, zomaar uit de boot vallen;

Dit heeft tot gevolg dat personen uit de Kaukasus omwille van hun etnische achtergrond zwaar gediscrimineerd worden.

Er is geen enkele garantie dat de ernstige aandoening van verzoeker zal kunnen behandeld worden in Tsjetjenië ".

2.3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat, wat betreft de ingeroepen schending van artikel 3 EVRM, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er op het arrest nr. 26.565/05 van 27 mei 2008 van het EHRM, de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk. In dit arrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) en waarin de principes worden herhaald die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. Het Hof bevestigt dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijke geval wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §42).

Het EHRM heeft in zijn rechtspraak voorts meermaals bevestigd dat het feit dat de medicatie aanwezig is, ook al is dat tegen een aanzienlijke kost, voldoende is. EHRM 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 48, 49 en 50).

Wat betreft de toegankelijkheid van de medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. (RW 81.574 van 23 mei 2012).

De arts-adviseur oordeelde dat de medische behandeling en medicatie beschikbaar zijn en dat de Staat aan alle Russische burgers het recht op gratis medische zorgen garandeert via een systeem van de verplichte ziekteverzekering. Voor de kinderen tot 14 jaar is er gratis zorg in gespecialiseerde ziekenhuizen.

Het EHRM oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing, dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §42).

Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. (RW nr. 81574 van 23 mei 2012).

Het Hof heeft in het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk de hoge drempel zoals gehanteerd in voornoemd arrest D. t. Verenigd Koninkrijk aldus behouden. Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk en door de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke vreemdeling moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Gelet op het belang dat de Belgische wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het EHRM bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is de hoge drempel bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat zij, door de eventuele terugkeer naar hun land van herkomst, blootgesteld zouden worden aan folteringen of onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM. Verzoekers tonen de schending van de ingeroepen rechtsregels niet aan.

Het middel is ongegrond."

2.3.3. Verzoekers verwijten de verwerende partij niet aannemelijk te maken dat hun kind effectief de nodige behandeling zal ontvangen. Met dergelijk algemeen betoog weerleggen verzoekers niet de uitgebreide bevindingen in het medisch verslag van de arts van de verwerende partij die zeer grondig is tewerkgegaan en waaruit blijkt dat de conclusie dat de behandeling van de medische problematiek

beschikbaar en toegankelijk is in Tsjetsjenië gesteund is op verschillende niet weerlegde bronnen. Een eenvoudige ontkenning hiervan vermag niet deze vaststellingen van de arts van de verwerende partij te weerleggen. In het verslag van de arts van de verwerende partij worden ook de financiële toegankelijkheid en de geografische toegankelijkheid onderzocht. De verschillende rapporten die verzoekers naar voren brachten voor het nemen van de bestreden beslissing zijn besproken. Voorts maakt het gegeven dat de behandeling en toegankelijkheid in het land van herkomst niet van dezelfde kwaliteit te zijn als deze in België niet dat een machtiging tot verblijf moet toegekend worden. Evenmin moet een precies ziekenhuis opgesomd worden waar in casu verschillende ziekenhuizen de mogelijkheid van behandeling bieden. Herhaald wordt dat met hun algemeen betoog en kritiek verzoekers nalaten de verschillende gedetailleerde bevindingen van de arts van de verwerende partij tegen te spreken of te weerleggen. Bovendien wijzen de arts en de bestreden beslissing erop dat de medische zorgverlening gratis is, zelfs in gespecialiseerde ziekenhuizen, omdat het kind van verzoekers jonger is dan 14 jaar. Verzoekers kunnen ook een beroep doen op het International Medical Corps, vaststelling die zij evenmin weerleggen. De bewering dat er geen enkele garantie bestaat dat de aandoeningen niet kunnen behandeld worden in het land van herkomst is niet meer dan een loutere bewering, door niets onderbouwd. Verzoekers tonen geen schending van de door hen aangehaalde bepalingen aan

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN